మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

మహా ఒంటరిగా చాలాసేపు ఆలోచిస్తూ పడుకుంది. బిల్డింగ్ ఇదివరకులా కాకుండా చాలా నిశ్శబ్దంగా వుంటోంది.

అదివరకు పాపాయమ్మ కేకలు, రామక్రిష్ణ అల్లర్లు, ఉమ్మడి సీత రాకపోకలు - ఏదో గందరగోళంతో కొంత చిరాకనిపించినా వారి బాధలు, తమాషా మాటలు, అంతలోనే ఒకరికొకరు సహాయపడటాలు - గమ్మత్తుగా వుండేవి.

ఇప్పుడంతా నిశ్శబ్దం రాజ్యం చేస్తోంది.

ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళు బిజీగా వుంటున్నారు. రామక్రిష్ణ వెళ్ళాక తాగుబోతు గోల లేదు.

లత తనపనిలో తనుంటున్నది.

పాపాయమ్మ పిండి రుబ్బే మిషను దొరికాక అమ్మాజీని కేకలెయ్యడం మానేసింది.

సరస్వతమ్మగారొచ్చాక ఒక రకం క్రమశిక్షణ అలుముకుంది. ఆవిడ పూజులూ, పునస్కారాలూ, పాటలూ అక్కడంతా ఒక పవిత్రమైన వాతావరణాన్ని, ఆహ్లాదాన్ని కలగజేస్తున్నాయి.

ఇక అమ్మాజీ సరేసరి. లేసుల గోలలో పడిపోయింది.

గబగబా పనులు ముగించుకుని, స్నానాలు చేసి అంతా అమ్మాణమ్మగారి దగ్గర జేరుతున్నారు. ఒకరికొకరు పోటీపడి రకరకాల లేసులల్లుతున్నారు. రెండుసార్లు భజన్‌లాల్ వాటిని తీసుకుని పేమెంటు చేసాడని అమ్మాజీ చెప్పింది. ఇప్పుడేపనీ లేకుండా ఒంటరయిపోయింది తనే. మహాకి దిగులుగా వుంది.

అప్పుడే ఆమె దృష్టి సుబ్బూ సూట్‌కేసు మీద పడింది. అల్మరాలున్నా ఎన్ని సార్లు చెప్పినా బట్టలందులో సర్దుకోడు. ఆ పెట్టె యింట్లో దిష్టిపిడతలా కనిపిస్తోంది.

తనే సర్దితే..? అమ్మో సూట్‌కేసు ముట్టుకున్నందుకు తిడతాడేమో! ఎందుకో ఏమోగాని ఆమెకు పెట్టె తెరిచి అతని వస్తువులు అల్మరాలో సర్దాలనిపించింది. అందులో ఏమిన్నాయో ఏమో?

మెల్లిగా లేచి సూట్‌కేసు తెరిచి చూసింది. ఏదో తెలియని క్యూరియాసిటీ. అతని గురించి తెలుసుకోవాలని. పైన బట్టలు చిందరవందరగా వున్నాయి. వాటిని తనకొచ్చిన రీతిలో మడిచింది. వాటిని తీసి బయటపెట్టగానే రెండు ఇంగ్లీషు నవలలు కనిపించాయి. వాటినటూ యిటూ తిరగేసి 'ఫర్వాలేదే! చదువుకున్నట్లున్నాడు' అనుకుంది మురిపెంగా నవ్వుకుంటూ.

ఆ తర్వాత లోపలి పేపర్ తీస్తుండగా అడుగున ఒక ఫొటో కనిపించింది. అందులో తల్లిదండ్రుల మధ్య వున్న సుబ్బూ. ఆమె ఆ ఫోటోని చాలా ఆశ్చర్యంగా చూసింది. అతని తల్లిదండ్రుల్ని చూస్తే చదువుకున్న వారిలానే వున్నారు. సంస్కారమున్న మధ్య తరగతి కుటుంబీకుల్లా అనిపించారు.

అప్పుడే సరిగ్గా తలుపు టకటకా శబ్దం చేసింది.

మహా గబగబా ఆ వస్తువుల్ని అందులో పడేసి సూట్‌కేసు మూసి తలుపు తీసింది.

ఎదురుగా అమ్మాజీ నవ్వుతూ.

"నువ్వా! భయపడిపోయాననుకో" అంది మహా ఊపిరి పీల్చుకుంటు.

"దేనికండీ బయమెందుకూ?" అంది అమ్మాజీ చుట్టూ చూస్తూ.

ఆ మాటకి బదులివ్వకుండా "సుబ్బూ ఎవరో తెలుసా. నీకు?" అంది.

ఆ మాటకి ఆశ్చర్యపోవడం అమ్మాజీ వంతయింది.

"ఏంటండీ - కొత్తగా అడుగుతున్నారు?" అంది తిరిగి తను కూడా ప్రశ్నిస్తూ.

"అంటే అసలెవరో ఎక్కణ్ణుంచొచ్చాడో? ఏం చదువుకున్నాడో ఎప్పుడయినా చెప్పాడా?"

మహా ప్రశ్నకి అమ్మాజీ కూలబడి నవ్వింది.

"బలేటోరండి మీరు. వుండీ వుండీ కొండని తవ్వి ఎలకని పట్టినట్లు బలేటి పెశ్నలేస్తాను మీరు. అయ్యన్నీ మీకెంత తెలుసో మాకు అంతే తెలుసు. సుబ్బూని ఎవరన్నా అడగటమే. డొక్క చింపి డోలు కట్టేయడా! నిజం చెప్పాలంటే మీరొచ్చాకనే కాస్త మడిసి మెత్తబడి తాగుడదీ మానేసి నెమ్మదిగా వుంటున్నాడండి. అది వరకు అతనొస్తున్నాడంటే బిల్డింగంతా వణికి సచ్చేది" అంది అమ్మాజీ.

మహా తల పంకించింది.

"అయినా ఎందుకు ఈ రోజు ఇలా అడుగుతున్నారు?"

బదులుగా మహా అతని సూట్‌కేసులోని ఫోటో తీసి అమ్మాజీకి చూపించింది.

"సుబ్బు బాగా చదువుకున్నాడు. మంచి కుటుంబం నుంచే వచ్చాడు. వీళ్ళే అతని మమ్మి డేడీలు" అంది మహా.

అమ్మాజీ ఆ ఫోటోని కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది.

"ఆపైన బాగున్నారు కదాండీ! మరెందుకిలా వుంటున్నాడో. ఆళ్ళున్నారో లేదో అసలు?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. ఆ సంగతి తెలియదు" అంటూ తన పర్సులోని పులిగోరు పతకం తీసి ఫొటోలో సుబ్బూ మెడలో వున్న పులిగోరు పతకంతో పోల్చి చూసింది. ఇదే అతని మెడలో వున్నది. ఖరీదయిందే "దీంట్లో కాస్ట్‌లీ స్టోన్స్ వున్నాయి" అంది మహా.

మెట్లమీద చప్పుడు విని "అన్నొస్తున్నట్లున్నాడు. సూట్‌కేసులో ఎట్టేయండి" అంది అమ్మాజీ కంగారుగా.

మహా అన్నీ అందులో వేసి సూట్‌కేస్‌ని వెనక్కి తోసేసింది.

సుబ్బూ లోపలికి రాగానే అమ్మాజీ లేచి నిలబడింది.

"ఈ మధ్య రావడం తగ్గించేసావ్‌లా వుంది" అన్నాడు సుబ్బూ వచ్చి కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"అమ్మాజీ గాభరా పడుతున్నట్లుగా నవ్వి "అదికాదన్నా ఈ లేసుల పని పెట్టుకున్నాగా. నేనూ అమ్మాణమ్మగారు, సరస్వతమ్మగారు అల్లుతూ కూర్చుంటున్నాం" అంది.

"బాగానే వుంది. భజన్‌లాల్ డబ్బులు సరిగ్గా యిస్తున్నాడా?"

"ఇస్తున్నాడన్నా. ఇప్పుడేదో జూట్ దారాలొచ్చాయంట. ఆటెల్తోకూడా ఏవన్నా చెయ్యమని దారాలిచ్చాడు" అని చెప్పింది అమ్మాజీ.

"నువ్వుకూడా వాళ్ళతోపాటు ఏదన్నా చెయ్యొచ్చుకదా!" అన్నాడు సుబ్బూ మహావైపు చూస్తూ.

మహా గుటకలు మింగుతూ గుర్రుగా చూసింది.

"సరే అన్నా కింద పనుంది" అంటూ అమ్మాజీ చిన్నగా జారుకుంది.

"సుబ్బూ భోంచేసావా?" అనడిగింది మహా.

"ఏం వంట చేసావా?" సుబ్బూ నవ్వుతు అడిగాడు.

"అవును" అంది మహా.

సుబ్బూ కళ్ళు పెద్దవి చేసి "ఈజిట్?" అన్నాడు.

"ఏం నాకేమాత్రం రాదా!" అమ్మాజీ చేస్తుంటే చూశాను.

"ఇప్పుడన్నీ సోషల్ మీడియాలో వుంటున్నాయి కదా" అంది మహా చాలా సిన్సియర్‌గా.

"అయితే పెట్టు పెట్టు" అని భుజాలెగరేసి బాత్రూంలోకెళ్ళి కాళ్ళూ చేతులు కడుక్కుని వచ్చాడు సుబ్బూ.

మహా చాలా కష్టపడి అతనికి వడ్డించింది. సుబ్బూ కంచంలోకి చూశాడు.

అన్నం ఫర్వాలేదు. కరెంటు రైస్ కుక్కర్ కాబట్టి దాని పని అది చేసింది. పెరుగు తోడుకుంది. పప్పే తన సహజ రూపాన్ని అలాగే అట్టిపెట్టుకుని టమోటో ముక్కలతో కలవలేక బింకంగా కూర్చుంది. పక్కన ఆమ్లెట్. కొద్దిగా అటూ యిటూగా వున్నా మహా ప్రయత్నం బాగానే అనిపించింది. ముఖ్యంగా వంట చేయాలనుకున్న ఆమె ఆలోచన.

"నువ్వు తిన్నావా?"

"నువ్వడిగావా?"

"సారీ! రా తెచ్చుకో"

మహా గెంతుకుంటూ వెళ్ళి తన ప్లేట్ తెచ్చుకుని ఒక ముద్ద తిని వెగటుగా మొహం పెట్టుకుని "ఏం బాగాలేదు కదూ!?" అంది.

"నాకు బాగానే వుంది"

"నువ్వు అబద్ధం చెబుతున్నావ్."

"లేదు మహా! వంట చేయాలనే నీ ఆలోచన నీ వంటకి రుచిని తెప్పించింది. రోజు రోజుకి పర్‌ఫెక్షన్ వస్తుంది. నాకు నిజంగానే నచ్చింది" అన్నాడు.

"థాంక్‌యూ సో మచ్" అంది మహా.

ఆమె కళ్ళు సంతోషంగా మెరిసాయి.

రెండు కంచాలు సుబ్బూనే సింక్‌లో పెట్టి వచ్చాడు.

"సుబ్బూ!"

"ఊఁ"

"మరి.. సుబ్బూ!"

"ఏంటా నస?" సుబ్బూ చాపమీద పడుకుంటూ అడిగాడు.

"నేనొకటి అడిగితే నువ్వు నిజం చెప్పాలి"

"అడుగు. నేను చెప్పింది నువ్వు నమ్మాలిగా!"

"నువ్వు.. నువ్వెవరివి?"

మహా ప్రశ్నకి ఉలిక్కిపడ్డాడు సుబ్బూ.

"అదేం ప్రశ్న. ఇన్నాళ్ళుగా నా రూంలో వుంటూ"

"అంటే.. అదికాదు. నీ వూరెక్కడ? ఏం చదువుకున్నావు? మీ పేరెంట్స్ ఎక్కడున్నారూ?" ఆ సంగతులు.

"ఎందుకిప్పుడవన్నీ. నాకెవరూ లేరు."

"అబద్ధం"

సుబ్బూ ఆమె వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. హడావుడిలో సూట్‌కేసులో ఆమె సర్దని ఇంగ్లీషు నవలలు అతని దృష్టిలో పడ్డాయి.

అతని భ్రుకుటి ముడిపడింది.

"నా సూట్‌కేస్ తెరచి చూశావా?"

మహా కొంచెం భయపడింది కాని.. మళ్ళీ ధైర్యం తెచ్చుకుని "అంటే కావాలని కాదు. నీ వస్తువులు అల్మరాలో సర్దుదామని" అంది నసుగుతూ. సుబ్బూ శాంతంగానే ఆమెవైపు చూశాడు.

మరోసారయితే అతనామె మీద ఇంతెత్తున ఎగిరేవాడే కానీ ఎక్కడో అతని హృదయంలో ఒక సన్నపాటి ప్రేమ భావన వద్దన్నా తీగలల్లుకుంటోంది. అందుకే అతను చాలా మెత్తగా "అలా చూడకూడదని తెలియదా నీకు?" అన్నాడు.

మహా తలదించుకుని "నీ గురించి తెలుసుకోవాలనుకోవడం తప్పు కాదు కదా!" అంది మెల్లిగా.

"నా గురించి చెప్పుకునేంత ఏమీలేదు. మామూలు జీవితం అంతే."

"నీకు చెప్పడానికిష్టంలేదు కదా! నాకు తెలుసు నువ్వు చదువుకున్నావని కూడా. మీ మమ్మీ డేడీ బాగున్నారు"

ఈసారి అతను తన పెద్ద పెద్ద కళ్ళని మరింత పెద్దవి చేసి మహాని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

అతని కళ్ళలో లీలగా మెరుస్తున్న పల్చని పాదరసం లాంటి కన్నీటిని మహా గమనించి 'సారీ' అన్నది చిన్నగా.

"ఇట్స్ ఓకె. పడుకో" అన్నాడు సుబ్బూ తను అటు తిరిగి పడుకుంటూ.

మహా ఇంకేం రెట్టించలేకపోయింది.

వెంటనే తన గదిలోకెళ్ళి మంచం మీద వాలిపోయింది.

సుబ్బూకి మాత్రం నిద్రపట్టలేదు. అతని ఆలోచనలు అతనింటి చుట్టూ పరిభ్రమింపసాగాయి. ఆ యింటిలోంచి ఆవిడ మాటలు గట్టిగా వినిపిస్తున్నాయి.

"సుజీ మైడియర్ స్వీట్ సుజీ.. కమాన్ అయిపే! కొంచెం ఈ బాక్ బటన్స్ పెట్టిపో"

సుజీ గబగ్గబా చేతిలోని గిన్నెని డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టి బెడ్‌రూములోకి పరిగెత్తింది.

"చూశావా ఈ బ్లవుజ్ కొత్త మోడల్‌లో కుట్టించాను. బాగుందా?"

"బాగుంది మమ్మీ" అంది సుజీ సంతోషంగా.

"ఎక్కడనుకున్నావ్? ఏబిడ్స్‌లో సంతోష్ థియేటర్ సందులో వున్నాడు. చూడ్డానికి పురాతనమైన షాపు. కానీ ఎంత మోడ్రన్‌గా కుడతాడనుకున్నావ్? పెద్ద పెద్ద ముస్లిం ఫామిలీస్ అందరూ అక్కడే స్టిచ్ చేయించుకుంటారు" అంది మీనూ అని పిలిపించుకునే మీనాక్షమ్మ.

సుజీ అని పిలవబడే సుజాత కొంగుకి చేతులు తుడుచుకుని గబగబా తల్లి బ్లవుజ్ హుక్స్ పెట్టింది.

"ఈ షాపు గురించి ఎవరు చెప్పారు మమ్మీ" అనడిగింది అమాయకంగా.

"ఆ.. ఫేస్‌బుక్ ఫ్రెండ్ రాణీ చెప్పిందిలే."

"అవునా!"

"అవునే. నువ్వుకూడా ఇలా తయారవ్వమంటే వినవు. ముసలమ్మలా ముతకచీరలు కట్టుకుని నాసిరకంగా తయారవుతావు. ఛీ!ఛీ అ యామ్ ఎషేమ్డ్ ఆఫ్ యూ" అంది మీనాక్షమ్మ చెవులకి పెద్ద పెద్ద హేంగింగ్స్ పెట్టుకుంటూ.

సుజీకి తల్లంటే చెప్పలేని ఆరాధన. ప్రేమ.

ఆమె ధైర్యానికి, తెగింపుకి తనకి నచ్చినట్లు వుండే ఆత్మస్థైర్యానికి అబ్బురపడి నీరాజనాలిస్తుంది.

"కానీ ఆయనకి ఇష్టం వుండదు మమ్మీ" అంది చిన్నగా.

"ఏడ్చాడు. పనీపాటా లేకుండా ఇంట్లో పడున్నాడు. మళ్ళీ పెద్ద పెత్తనం. నువ్వు వింటున్నావు కాబట్టి ఆర్డర్లు వేస్తున్నాడు. అసలెందుకే భయం. ఆ జీన్స్ టీ షర్టు తెచ్చి ఎన్నాళ్ళయింది. వేసుకోకుండా మూలపెట్టావ్. ఏంటంత భయం?" అని విసుక్కుంటూ హైహీల్స్ షూ వేసుకుని పర్సు తీసుకుని బయటకి వస్తూ లోపలికొస్తున్న సుబ్బూకి ఎదురొచ్చింది మీనాక్షమ్మ.

ఆమెని చూస్తూనే వెగటుగా మొహం పెట్టాడు సుబ్బూ.

"వచ్చావా.. పిచ్చి తిరుగుళ్ళు తిరిగి ఇప్పటికి కొంపకి" అంది మీనాక్షమ్మ వెటకారంగా.

"నాదయింది. నువ్వు మొదలుపెడుతున్నావుగా వెళ్ళిరా తల్లీ" అని చేతులు జోడించి లోపలికొచ్చాడు సుబ్బూ.

మీనాక్షమ్మ భుజాలెగరేసి వెళ్ళిపోయింది. సుబ్బూ ఇంట్లోకి వస్తూనే అక్కడున్న టీపాయ్‌ని గట్టిగా తన్నాడు.

ఆ చప్పుడుకి అక్కడే పేపర్ చదువుకుంటున్న ప్రభాకర్రావు ఉలిక్కిపడి చూసి "ఏంట్రా అది?" అన్నాడు.

సుబ్బూ తండ్రికి జవాబు చెప్పకుండా తన బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

సుజాత గబగబా కొడుకు గదిలోకెళ్ళి "ఏం జరిగింది నాన్నా? ఎందుకంత కోపం? కాలేజీలో ఏదన్నా గొడవా?" అనడిగింది.

సుబ్బూ తలదించుకుని మంచమ్మీద కూర్చున్నాడు.

సుజాత ప్రేమగా కొడుకు గడ్డం పట్టుకుని తనవైపు తిప్పుకుంది. "ఎందుకు నాన్నా? ఏం జరిగిందో నాకు చెప్పవా?" అంది ముద్దుగా.

"నాకు ఇంటికి రాబుద్ధికావడంలేదు. హాస్టల్లో చేరిపోతాను" అన్నాడు సుబ్బూ తల్లి భుజమ్మీద తలపెట్టి.

"ఎందుకు నాన్నా? ఉన్న ఊళ్ళో కాలేజి. ఇంట్లో ఎవరున్నారని డిస్ట్రబ్ చెయ్యడానికి. నీ రూమ్ నీకుంది కదా!" అంది.

"ఉంది కదా. గ్రేట్ మీనూ" అన్నాడు కసిగా సుబ్బూ.

బదులుగా పకపకా నవ్వింది సుజాత.

"అమ్మ గురించా? అదుత్త పిచ్చిది. అమ్మమ్మేం చేసిందిరా? తాతయ్య అంత అన్యాయం చేసినా తనలోకంలో తను బతుకుతుంది. ఇంత ఆస్తి అమ్మమ్మదే కదా! మనల్నెంత ప్రేమగా చూసుకుంటున్నది" అంది సుజాత లాలనగా.

"అవును పిచ్చిదే పిచ్చిదాన్ని రోడ్లమీదకొదిలేస్తే ఏం జరుగుతుంది? చూడు బయటెలా నవ్వుతున్నారో. నాకు నా ఫ్రెండ్స్ ముందు ఎంత సిగ్గేస్తున్నదో తెలుసా?"

ఆ మాటకి సుజాతకి చాలా కోపం వచ్చేసింది.

"ఏంట్రా ఏం మాట్లాడుతున్నావ్? ఎవరన్నా ఎందుకు నవ్వుతారు. కాస్త మోడ్రన్‌గా వుంటుంది. వాళ్ళకి వుండటం చేతకాక ఏడుపు"

"అవును ఏడుపే. ఆవిడకా ముసలి వయసులో ఆ మేకప్పులూ, తిరుగుళ్ళూ.. అసలెక్కడికి వెళ్తుందో ఎవరికీ తెలియదు. మొన్న ఆ చెప్పులతో పడి కాలిరిగితే మూణ్ణెల్లు మంచంలో తీసుకుంది. అయినా బుద్ధిరాలేదావిడకి" అంటూ రంగప్రవేశం చేసాడు ప్రభాకరరావు.

తండ్రీ కొడుకులు ఏకం కావడం చూసి కోపం తారాస్థాయికందుకుంది సుజాతకి.

"చాలా బాగా చెప్పారులెండి. మీరేదయినా చేసి సంపాదించరు. ఆవిడ ఇంటిని పోషిస్తుంటే హేళన."

"అవునవును. ఇద్దరూ కలిసి చీరల బేరం పెట్టారు. ఇన్‌స్టాల్ మెంటులో యిచ్చిన చీరలకి ఒకరూ ఒక్క రూపాయి యివ్వలేదు. వాడింటి మీదకొస్తే పది పర్సెంటుకి అప్పు తెచ్చి వాడికి రెండులక్షల అప్పు తీర్చారు. ఇదే మీరు పోషించడం" అంటూ విసురుగా అక్కణ్నుంచి వెళ్ళిపోయాడు ప్రభాకరరావు.

బదులుగా సుజాత మంచమెక్కి ఏడవడం మొదలుపెట్టింది. సుబ్బూకి ఏం చేయాలో తోచలేదు. ఈ కథ రోజూ ఇంతే. ఆవిడకి నచ్చచెప్పడం సుజాతకి ఇష్టముండదు.

తల్లంటే ప్రేమ. తల్లి ఏం చేయమంటే అదే. కాసేపట్లో క్రింద వాచ్‌మన్ చేత పట్టించుకుని పళ్ళు, పూలు, ఇక యితర సామాగ్రితో వచ్చింది మీనాక్షమ్మ.

"ఏంటి మమ్మీ ఇది"

"రేపు నా బర్త్‌డే పార్టీ ఇస్తున్నాను"

"రేపా? నువ్వు పుట్టింది నవంబరులో కదు మమ్మీ"

బదులుగా పకపకా నవ్వింది మీనాక్షమ్మ.

"అంటే అందరూ నిజంగా పుట్టినరోజే బర్త్‌డేలు చేసుకుంటున్నారనా నీ ఉద్దేశ్యం?"

సుజాత అర్థంకానట్లుగా చూసింది.

"రేపు చాలా మంది వస్తారు. ఎరేంజ్‌మెంట్లు చూడు. కాస్త రేపు మీ ఆయన్ని బయటెక్కడన్నా తగలబడమను"

ఆ మాట వింటూనే ప్రభాకరరావు చెప్పులేసుకుని బయటకెళ్ళిపోయాడు.

సుబ్బూ కూడా కోపంగా బయటకి వెళ్ళిపోయాడు

"దేనికమ్మా ఈ పార్టీ?" అంది సుజాత మెల్లగా.

"పార్టీ యిచ్చి అందరి చేతా 5000/-కి తక్కువ కాకుండా చిట్ వేయిస్తున్నా. అలా మన చేతిలోకి కొంత డబ్బొచ్చి పడుతుంది" అంది గర్వంగా మీనాక్షమ్మ.

"అద్సరే అంతేసే వారెవరున్నారూ?"

"ఇంకెవరు నా ఫేస్‌బుక్ ఫ్రెండ్స్, పేకాట ఫ్రెండ్స్. లోపల ఎంత ఏడుపున్నా బడాయి కోసం వేస్తారు. సరి సర్లే. ఇల్లు డెకరేట్ చెయ్యి. నేను కేటరింగుకి ఆర్డర్ ఇచ్చాను" అంది మీనాక్షమ్మ తన రూములోకి వెళ్ళిపోతు.

తల్లి తెలివి తేటలకి చాలా అబ్బురపడి ఇల్లు సర్దడం మొదలుపెట్టింది సుజాత.

'ఈయనకి, సుబ్బూకి అంత కోపమేమిటో. అర్థంకాదు. మమ్మీ ఇంటి కోసం ఎంత కష్టపడుతోంది?' అని నిట్టూర్చింది.

బైక్ మీద విసురుగా వెళ్తున్న సుబ్బూకి రోడ్డువారన గమ్యం లేనట్లుగా నడుస్తున్న తండ్రి కనిపించాడు.

"డేడీ!" అన్నాడు బైక్ పక్కన ఆపి.

ప్రభాకరరావు కొడుకు వైపు చూసి "నువ్వు రా!" అన్నాడు నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"ఎక్కడికి నాన్నా? నేను దింపుతాను" అన్నాడు సుబ్బూ.

"వద్దులేరా దోమలగూడాలో నా ఫ్రెండ్ ఆఫీసొకటి వుంది. ఈ రెండురోజులు అక్కడ వుందామని" అన్నాడాయన.

సుబ్బూ మనస్సు చివుక్కుమంది. వద్దని చెప్పడానికి తనకేం ఉద్యోగం లేదు.

"రండి. ఇక్కడ కాఫీ తాగి వెళ్దురుగాని" అంటూ ఆయన్నెక్కించుకుని ఒక రెస్టారెంటులోకి దారి తీసాడు.

ఇద్దరూ మౌనంగా కాఫీ తాగుతుంటే ప్రభాకర్రావే మౌనం చీలుస్తూ "నేనే పనీ చెయ్యకుండా ఏమీ లేనురా. మీ అమ్మకి హార్టు ట్రబులుందని బ్రతిమలాడీ ఈ పెళ్ళిచేసారు. నేనేం ఇల్లరికం కాదు. కానీ వాళ్ళు నా చేత ఉద్యోగానికి రిజైన్ చేయించి బలవంతంగా ఫైనాన్స్ వ్యాపారం పెట్టించారు. నేను ఏదన్నా కాదంటే మీ అమ్మ గుండెనొప్పని విరుచుకు పడిపోతుంది. ఆమెకేమన్నా అవుతుందనే భయంతో నేను ఒప్పుకున్నాను. అందులో కూడా నాకు ఫుల్ ఫ్రీడమ్ లేదు. అంతా మీ అమ్మమ్మ పెత్తనమే. ఆవిడ గోల పడలేకనే మీ తాత యిల్లు విడిచి వెళ్ళిపోయాడు. ఎప్పుడో నాకూ అదే గతి పడుతుంది."

తండ్రి మాటలకి విలవిలలాడింది సుబ్బూ హృదయం.

'వద్దు నాన్నా' అని సినిమాటిక్‌గా అనలేకపోయాడు.

"సరేలే నువ్వు చిన్నవాడివి. నీకెందుకులే ఇవన్నీ. బాగా చదువుకో. నీకు ఉద్యోగం వచ్చాక అన్నీ చక్కబడతాయి. సరేనా?" అంటూ భుజం తట్టాడు ప్రభాకరరావు.

సుబ్బూ సరేనన్నట్లు తలూపి తండ్రిని బైక్‌మీద దోమల్‌గూడాలోని ఆయన చెప్పిన ఎడ్రస్‌కి తీసుకెళ్ళి వదిలాడు. ఆయన మెట్లు ఎక్కి వెళ్తుంటే మొదటిసారిగా కళ్ళనీళ్ళొచ్చాయి సుబ్బూకి. భారమైన హృదయంతో వెనుతిరిగాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments